

จน้อง
แห่งนี้มี
สตรีบ้า
อยู่ผู้หนึ่ง

攝政王府小狂妃

玖某 จั่วโหม่ว เจียน
ทรู้อีเป่าจู่ แปล
仲夏一条条 วาด

บทที่ 439 สวีควงถูกทำร้าย

พอม่อันตื่นขึ้นมาก็รู้สึกถึงน้ำหนักข้างมือ เมื่อหลับตามอง
จึงเห็นหมิงเยว่ฟุบหลับอยู่ข้างมือ อีกฝ่ายหลับสนิทมากถึงขั้น
ที่นางดึงมือออกก็ยังไม่ตื่น

ม่อันถอนหายใจน้อยๆ ระยะนี้ทุกคนต่างก็เหนื่อยกัน
ทั้งนั้น

ภายในห้องจตุรปูไต้ยุงและแมลงไว้ จึงมีกลิ่นหอมอ่อนๆ
วนเวียนอยู่ปลายจมูก นางพลิกตัวลุกจากผ้าห่มอย่างแผ่วเบา
แล้วลงจากเตียงเงียบๆ ก่อนคว้าเสื้อคลุมจากราวแขวนข้างๆ
มาสวม

หมิงเยว่รู้สึกตัวเองไม่เคยเหนื่อยมากเช่นนี้มาก่อน
ครั้นเห็นว่าม่อันหลับสนิท นางจึงคลานมาอยู่ข้างๆ จากนั้นไม่รู้
ติดต่อกันได้หรืออย่างไร เพียงหายใจไม่กี่ครั้งนางก็หลับตามไป
ด้วย ทว่าท่ามกลางความสละสลือ เมื่อนางใช้มือคลำด้านข้าง

กลับเจอเพียงไออุ่นที่หลงเหลือ ไม่ได้สัมผัสถึงตัวคน นางจึงตื่น
เต็มตา ลุกขึ้นด้วยความตกใจทันที

“โอ้ย” หมิงเยว่ส่งเสียงร้องพร้อมกันกระแทกพื้น

พอมู่อันหันกลับไปมองด้วยความตกใจ หมิงเยว่ก็เหมือน
จะยังงงๆ ดวงตากลมโตของทั้งสองจ้องกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่
หมิงเยว่จะรีบลุกขึ้นแล้วยี้ตา

“พระชายา ทรงตื่นบรรทมแล้วหรือเพคะ”

“เจ็บกันหรือไม่” มู่อันช่วยปิดตินอกจากชายเสื้อให้นาง
กล่าวพร้อมรอยยิ้ม “ลั้มจนทำอะไรไม่ถูกเลยหรือ”

หมิงเยว่หัวเราะหะๆ ลูบท้ายทอยตัวเองแล้วพูด
ตะกุกตะกัก “นิดหน่อยเพคะ ทำอะไรไม่ถูกจริงๆ หม่อมฉันหลับ
ไปได้อย่างไร”

“หากเจ้าเหนื่อยก็นอนอีกหน่อยก็ได้”

“หม่อมฉันไม่เหนื่อย” หมิงเยว่ส่ายหน้า จีบหลับเพียงครู่
เดียวนางก็ตื่นแล้ว

เมื่อมองเวลาก็ก็นึกว่าเวลาผ่านไปไม่นานเท่าไร นางไม่ได้นอนหลับนานขนาดนั้นจริงๆ

แต่เมื่ออันกลับรู้สึกเหมือนหลับไปนานมาก ความทรงจำของนางยังหยุดอยู่ที่ตอนใส่เสื้อผ้า นางใส่แขนเสื้อข้างหนึ่ง แล้วรู้สึกเหนื่อยๆ จึงอยากนั่งพักครู่หนึ่ง แต่กลับกลายเป็นพักมาถึงเวลานี้ ไม่รู้เลยว่าตัวเองหลับไปได้อย่างไร

“ท่านอ๋องของเจ้าล่ะ”

“ท่านอ๋องทรงรับสั่งให้พระชายาทรงพักผ่อนให้เต็มที่ ไม่ต้องทรงกังวลเรื่องภายนอก และยังมีข่าวดีจะกราบทูลพระชายาด้วยพะคะ” หมิงเยว่ตอบ

“เวลานี้จะมีข่าวดีอะไรอีก” มู่อันเลิกคิ้ว “ว่ามาสิ”

“เรื่องซื้อจื่อพะคะ” หมิงเยว่ตื่นเต้น “เยี่ยอิงเจอซื้อจื่อแล้วปลอดภัยดีพะคะ”

“จริงหรือ!” มู่อันพลันโล่งใจขึ้นไม่น้อย นางนั่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “ดีจริงๆ”

หมิงเยว่ก็ดีใจตาม “พะคะ ดีจริงๆ”

แม้จะมีเพียงคำว่า ‘ปลอดภัยดี’ ไม่ก็คำโดยไม่รู้ข่าวอื่นเลย ทว่าเพียงเท่านั้นก็เพียงพอให้หัวใจที่กังวลมาหลายวันสงบลงได้

มูอันผู้ซึ่งเพิ่งได้ฟังข่าวดีมาก้าวเท้าออกนอกประตูไม่ทันไร ก็เจอหิงเฟิงอยู่ในลานบ้าน อีกฝ่ายทำอึ้งอยู่นาน

นางพยักหน้าเล็กน้อย “อยากจะพูดอะไร”

หิงเฟิงเหลือบมองนางแวบหนึ่ง “เมื่อครู่พระชายาไม่อยู่ ท่านอ๋องจึงเสด็จออกไปแล้วพะคะ”

“ข้ารู้”

หิงเฟิงพูดต่อ “ท่านอ๋องทรงพบหวังซื่อจื่อแล้วพะคะ”

โอ้โห!

มูอันไอหนักจนน้ำลายติดคอ มุมปากพลันแห้งผาก นางยืนนิ่งอยู่กับที่ครู่ใหญ่ หากเชียวฉือปรากฏตัวย่อมต้องเจอกับสวี่ค่วง คราวก่อนตอนอยู่เมืองตี้เหยียนหลบได้อย่างแยบยล แต่คราวนี้อยู่สิบสามเผ่าคงไม่ง่ายแล้ว

และมูอันก็สงสัยว่าเป็นสิ่งที่เซียวฉือจงใจให้เกิดขึ้น จงใจให้สวี่ค่วงเดาไม่ออก

คนคนนี้ ให้ตายเถอะ...

ในเมื่อเจอกันแล้ว เช่นนั้นก็ไม่มีอะไรต้องเลียงอีก มูอันได้แต่ภาวนาให้สวี่ค่วงไม่โดนเซียวฉือเล่นงานจนตาย นางยังไม่ทันยกมูมปากขึ้น ทิงเฟิงก็เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมาช้าๆ

“พระชายา ท่านอ่องไม่เพียงพบหวังซื่อจื่อเท่านั้น แต่ยังปะทะกันแล้วด้วยเพคะ”

มูอันปวดหัวขึ้นมาทันที “ผลเป็นอย่างไร”

“หวังซื่อจื่อสู้ไม่ได้จึงถูกท่านอ่องทำร้าย เพิ่งเชิญหมอไปตรวจดูเมื่อสักครู่เพคะ”

คงปะทะกันรุนแรงเลยสินะ

“เซียวฉือล่ะ”

มูอันรีบวิ่งออกไปข้างนอก นางพบเซียวฉืออยู่หน้าประตูเมืองเผ่าที่เจ็ด เขาเหมือนเพิ่งกลับมาจากข้างนอก เสื้อผ้าที่

เปลี่ยนใหม่ไม่นานสกปรกไม่น้อย ผักตบก็ปิดไม่สนิท เมื่อมูอัน
โบกมือให้ เชียวฉือจึงรีบเดินเข้ามาหา

“เจอคนชุดดำที่ลอบโจมตีเมื่อคืนแล้วหรือเพคะ”

“ลงมือไปแล้วสองคน” เชียวฉือตอบเสียงเข้ม “ตายแล้ว”

คนพวกนี้กระจายตัวปะปนกับชาวบ้านจึงยากจะหาตัว
ได้ในทันที เชียวฉือตามรอยไปจนพบว่าในห้องว่างเปล่า ใน
บ้านหลังเล็กทรุดโทรมของเผ่าที่หกมีเพียงคนแก่คนหนึ่งและ
เด็กไร้เดียงสาคนหนึ่ง คนแก่คนนั้นไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีคนเข้ามา
ในบ้านเมื่อไร หูก็ไม่ดี ได้ยินไม่ค่อยชัด

ลูกหลานในบ้านล้วนตายไประหว่างเกิดความวุ่นวาย
ส่วนหลานชายที่ยังเล็ก ถามอะไรก็ไม่รู้เรื่อง

คนชุดดำสองคนนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเชียวฉือ ครั้นเห็นว่า
ไม่มีทางรอดก็ฆ่าตัวตายทันที

เชียวฉือกล่าวต่อว่า “บนโต๊ะในบ้านเต็มไปด้วยสมุนไพร
ฟ้าพันแผลที่เปลี่ยนออกก็ยังมีรอยเลือด อาการบาดเจ็บของ
หญิงคนนั้นคงไม่ค่อยดี”

“เช่นนั้นก็แปลว่าอย่างน้อยคนก็ยังอยู่ หากเราบุปพรม
ค้นหา ไม่เชื่อว่าพวกเขาจะหลบหนีไปได้”

เซียวฉือล้งตำราที่เริ่มเหลื่องแล้วเล่มหนึ่งออกจากอก
มาให้มูอัน “เจ้าลองดูสิว่าพอจะมีประโยชน์หรือไม่ ข้าเจอบนโต๊ะ
ในบ้านหลังนั้น คงเพราะรีบร้อนจึงไม่ได้นำไปด้วย”

มูอันเปิดตำราเล่มนั้น นางขมวดคิ้วเล็กน้อย เห็นได้ชัด
ว่าเป็นตัวอักษรที่นางไม่รู้จัก “นี่มันเขียนด้วยตัวอักษรอะไรกัน
เหตุใดจึงลายตาเช่นนี้”

เซียวฉือยืมอย่างเอ็นดู “ดูท่าคงเป็นตำราเก่าหลายปีแล้ว
น่าจะเป็นสิ่งที่สืบทอดกันมาจากชนเผ่าเล็กๆ ที่วิสาขุ่แพร่หลาย
เมื่อมาถึงปัจจุบัน ตัวอักษรเหล่านี้ก็คลุมเครือเข้าใจยาก คนชุดดำ
พกติดตัวไปทุกที่เช่นนี้ ย่อมต้องมีประโยชน์เป็นแน่”

“ได้ เดี่ยวข้าจะให้ระบบตรวจสอบดู” มูอันโยนตำราเข้า
ไปในมิติ ก่อนเปิดฟังก์ชันค้นหาของระบบแล้วเดินไปพลาเงอ
ไปด้วย “หวังว่าจะช่วยได้นะ”

“อืม”

เมื่อมาถึงประตูจวน มู่อันก็ดึงเชียวฉือไว้และถามด้วยความอยากรู้ “ท่านทำร้ายสวีค่วงหรือ”

“ใช่” ใครบางคนพยักหน้าอย่างจริงจัง “หวังซือจื่อเป็นคนเหี้ยมแหลม หากลดความคิดชั่วร้ายลงบ้าง ทำตัวเป็นคู่ต่อสู้ธรรมดา สู้กันอย่างเปิดเผย เขาก็นับว่าเป็นตัวเลือกที่ดีคนหนึ่ง”

นี่เป็นการประเมินสวีค่วงของเชียวฉือ ซึ่งถือว่าสูงมากทีเดียว

สวีค่วงเพิ่งแค่พบหน้าเชียวฉือ ไม่เคยเห็นพระพักตร์อันทรงเกียรติของเซ่อเจิ้งอ๋องแห่งแคว้นต้าเหลียง ทว่าเพียงไม่กี่อึดใจ ก็เดาตัวตนของเชียวฉือได้ คู่กันเพียงสองประโยคก็ลงมือ

สวีค่วงไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเชียวฉือ ขโมยไปไม่ได้กลับเสียข่าวสารอีกหนึ่งกำมือ โดนฝ่ามือของเชียวฉือจนบาดเจ็บ

เนื่องจากเชียวฉือไม่ได้ลงมือหนัก พักรักษาตัวสองวันก็หาย แต่หน้าอกของสวีค่วงก็ยังเจ็บแปลบและมีความตกใจอยู่ เขาเอ่ยเสียงเข้มด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง “มีข่าวจากจวนส่งมาหรือไม่ เยียนอิงว่าอย่างไรบ้าง”

“ชื่อจื่อ คุณหนูเป็นสตรี ยังไม่อาจจับคู่ต่ออันของจวนมู่
ได้”

คนที่ลูกพี่นิพากลับมาครั้งก่อนยังไม่ทันได้เห็นหน้า ก็ถูก
คนชิงตัวไปจากท่าเรือเสียก่อน ด้วยเหตุนี้สวีค่วงจึงกลัดกลุ้ม
อย่างยิ่ง เขาสั่งให้คนของจวนฉินอ่องจำนวนมากลอบสืบอย่าง
ลับๆ แต่จนเวลานี้ก็ยังไม่ได้เรื่อง

สวีค่วงลุกขึ้นนั่ง หอบหายใจ หน้าอกที่ถูกฝ่ามือยังเจ็บ
อยู่มาก “ให้เยียนอิงระวังตัวด้วย ระวังนืออย่าเพิ่งทำอะไรวู่วาม
และหอร้อยพฤษาอะไรนั่นก็อย่าได้จับตามองโจ่งแจ้งนัก หาก
สืบอะไรไม่ได้ก็เฝ้าอยู่ในจวนฉินอ่องก็พอ”

“ขอรับ” องค์รักษ์รับคำ พลังมองสวีค่วง ก่อนจะกล่าวว่า
“ชื่อจื่อสร้างความคิดความชอบในสิบสามเผ่าบ่อยครั้ง ฝ่าบาท
ทรงพอพระทัยอย่างยิ่ง ราชวงศ์พระราชทานที่ได้รับเมื่อไม่นาน
มานี้ล้วนอยู่ในจวน เมืองหลวงแคว้นต้าเหลียงมีงานเลื่องมากนัก
เกรงว่าคุณหนูคงยุ่งมาก ชื่อจื่อคิดเห็นอย่างไร ในเมื่อไม่อาจ
สืบอะไรได้จากเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียง พักเรื่องจวนมู่ไว้ก่อน
ดีหรือไม่”

สวี่ค่วงบีบถ้วยน้ำชาในมือแน่น ก่อนกระแทกอย่างแรง เป็นการตอบตกลง “เยียนอิงไม่ชอบงานเลี้ยง แต่เวลานี้นางเป็นคนดูแลเรื่องต่าง ๆ ของจวนฉินอ๋อง หากเป็นคำเชิญจากสุหยินชนชั้นสูง อย่างไรก็ตามก็ให้นางไปร่วมงานให้มากที่สุด พบปะกับผู้มีอำนาจของเมืองหลวงแคว้นต้าเหลียงให้มาก พาสวี่อินไปด้วย”

ทหารชะงัก “แม่นางสาม?”

“มีอะไร สวี่อินก่อเรื่องที่จวนอีกแล้วหรือ”

“ไม่ใช่เช่นนั้นขอรับ” ทหารคนนั้นตอบ “เกรงว่าแม่นางสามจะไม่ยอมไป ซื่อจื่อไม่รู้อะไร เวลานี้แม่นางสามมีชื่อเสียงโด่งดังในจวน บรรดาบ่าวรับใช้ต่างก็หวาดกลัวนาง”

สวี่ค่วงเอ่ยเสียงเบาว่า “กลัวก็เป็นเรื่องดีแล้ว เยียนอิงใจอ่อนเกินไป ในจวนต้องมีคุณหนูที่แข็งแกร่งและเลือดเย็นบ้าง ภายภาคหน้าจะเป็นประโยชน์ต่อแผนการของข้า”

“เรื่องทำเรือคราวก่อนยังโชคดีที่มีแม่นางสาม ได้ยินทหารในจวนแล้วว่าแม่นางสามมีวรยุทธ์เก่งกาจยิ่งนัก หลายคนในจวนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของนาง ภายนอกเลือดเย็นไร้ความปรานี ยามคุณหนูออกไปข้างนอก ก็พยายามคิดหาทางพาแม่นางสาม

ไปด้วยแต่นางไม่ยอม หากต้องไปงานเลี้ยงกับบรรดาสุหิณและ
คุณหนูชนชั้นสูงตระกูลผู้มีอำนาจ เช่นนั้นจะเป็นการเพิ่มปัญหา
หรือไม่”

“ปัญหาหรือ จวนฉินอ๋องของข้าไม่เคยขาดปัญหาอยู่
แล้ว” สวีค่วงลุกขึ้นคว่ำดาบ ก่อนหันมากล่าวว่า “เยียนอิงเป็น
คุณหนูแห่งจวนฉินอ๋องอย่างชอบธรรม หากแม้แต่เด็กสาวจอม
หยิ่งคนเดียวยังควบคุมไม่ได้ วันข้างหน้าเมื่อเข้าจวนอื่นจะต่อสู้
กับอันตรายร้ายแรงรอบด้านได้อย่างไร ถึงภายนอกสวีอินจะดู
เลือดเย็นแต่นางไม่ใช่คนโง่ ในใจของนางมีพลังและความ
แข็งแกร่ง หากไร้หัวใจจริง ๆ คงไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเยียนอิง
ต้องรู้ก่อนว่ายังเป็นคนที่ดูเย็นชา เมื่ออบอุ่นขึ้นมาก็ยิ่งร้อนแรง”

สวีค่วงเอาดาบมาลับคม เช็ดเบา ๆ พลางเอ่ยอย่างไม่รีบ
ร้อนว่า “เยียนอิงจำเป็นต้องมีคนปกป้องตลอดเวลา น้องสาวที่ดี
กับตัวเองย่อมดีกว่าอะไรทั้งหมด แม่นางสามแห่งจวนฉินอ๋อง
ไม่อาจเอาแต่เล่นดาบอยู่ในลานบ้านทุกวันได้ ต้องออกไป
ข้างนอกบ่อย ๆ ให้บรรดาสุหิณและคุณหนูแห่งเมืองหลวง
แคว้นต้าเหลียงทุกคนได้เห็นน้องสามของหวังซือจื่อ”

ทหารโค้งคำนับแล้วถอยออกไป

มูลนิธิศึกษาตำราชนลายตาเล่มนั้นอยู่ในมิติ ส่วนเรื่อง
การค้นหา เนื่องจากมีเชียวฉืออยู่ นางจึงไม่ต้องกังวล

แต่ทุกครั้งก็นึกถึงหญิงสาวที่ชิงเจียนพูดถึง นางไม่เข้าใจ
ว่าตัวเองมีคนรู้จักเป็นสตรีในแคว้นต้าฉินตั้งแต่เมื่อไร จำนางได้
ก็แล้วไปเถิด ทว่านี่ยังรู้ชื่อเสียงของชิงเจียนอีก ไม่ธรรมดาเลย

ระบบส่งเสียงเตือน ‘ติ๊ง...’

มูลนิธิรีบไปดูข้อมูลทันที “ตรวจสอบพบแล้วหรือ ในตำรา
เขียนว่าอย่างไร”

การถอดรหัสแบบโบราณเช่นนี้ยากมาก โชคดีที่ระบบ
เก็บความรู้ไว้มากซึ่งหลายแขนง มันจึงถอดรหัสออกมาได้จริงๆ

มูลนิธิพริตต์ฉบับแปลออกมาอ่านอย่างละเอียด และมัน
ตรงกับที่หลี่เซวียนหรรณพูดถึงแปดเก้าส่วน สิบสามเผ่าเป็น
ระยะห่างที่มากที่สุดที่นางพญากู่จะสนองตอบกู่บิรารได้ และ
ที่นี่เป็นสถานที่ที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการดำรงชีวิตของนางพญากู่
เมื่อออกจากสิบสามเผ่า นางพญากู่จะเหนื่อยล้าหรือถึงขั้นหลับ
สนิททันที

และเมื่อเป็นเช่นนั้น กุบรिवารก็จะหลับตามไปด้วยทำให้
ความบ้าคลั่งของกองทัพแคว้นดำจีสงบลง ค่อยๆ กลับสู่สภาวะ
ปกติ

มูอันอ่านไปพลางครุ่นคิดไปด้วย หรือต้องหาตัวคนนั้น
ออกมาแล้วไล่ออกไปจากสิบสามเผ่า

เช่นนั้นฆ่าทิ้งไปเลยไม่ดีกว่าหรือ

มูอันเพิ่งเปิดไปหน้าหนึ่งก็เห็นตัวอักษรขนาดใหญ่เขียน
ไว้ว่านางพญากูต่ายไม่ได้

นางนิ่งค้างไป เห็นโน้นเขียนไว้อย่างชัดเจนว่าหาก
นางพญากูต่ายลงอย่างกะทันหัน การตอบสนองระหว่าง
นางพญากูและกุบรिवารในร่างกายจะถูกตัดขาด กุบรिवารใน
ร่างกายมนุษย์จะยิ่งกระวนกระวายรุนแรง จนกว่าจะตายในอีก
สิบสองชั่วยามให้หลัง

สิบสองชั่วยามหรือ

มูอันฟังโตะด้วยหน้านิ่วขมวดคิ้ว แต่คิดก็รู้ว่าความ
รุ่มรวยที่ควบคุมไม่ได้เช่นนั้น มันแตกต่างกับสถานการณ์ของ

กองทัพแคว้นดำฉีตอนนี้อย่างสิ้นเชิง ถึงตอนนั้นเกรงว่าจะยิ่ง
ยุ่งยากกว่านี้

เซียวฉือที่เข้ามาหามุอัน แต่เห็นไม่มีใครอยู่ในห้องก็รู้ว่า
นางอยู่ในมิติ ขณะที่เขารินน้ำชามานั่งจิบช้าๆ ข้างตัวก็ยวบลง
มุอันนั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้แล้ว

เซียวฉือยิ้ม “หาวิธีได้แล้วหรือ”

“มีวิธีหนึ่ง” มุอันตัดสินใจ “แต่ไม่รู้ว่าจะใช้ได้หรือไม่ เวลานี้
คือเราตามหาตัวนางแล้วพาออกจากสิบสามเผ่า รอนางพญากู่
กลับไป แต่ในเมื่อเป็นคนที่สองเฮาแคว้นดำฉีกับท่านราชครู
ส่งมา พวกเขาย่อมไม่ปล่อยให้เราพาตัวไปเป็นแน่ มีความ
เป็นไปได้สูงที่จะฆ่าตัวตาย”

“ข้ากำลังจะบอกอยู่พอดีว่าพบผู้หญิงที่มีนางพญากู่แล้ว”
เซียวฉือกล่าวเสียงเอื่อยเฉื่อย “ข้าจะมาถามเจ้าว่าให้จับกลับมา
หรือไม่”

“อย่าเพิ่งจับ” มุอันตอบ “รอข้าพูดให้จบก่อน ยังมีอีกวิธี
หนึ่งคือควบคุมนางพญากู่กลับ ให้มันควบคุมหญิงนางนั้น
จากนั้นเราก็ควบคุมกองทัพแคว้นดำฉีได้”

นี่เป็นวิธีสุดท้ายที่มูอันเห็น รอให้นางพญากู๋เชื้อฟัง
พวกเขาก่อน จึงจะนำมันออกมาจากร่างกายของหญิงคนนั้นได้
อย่างปลอดภัย

หลังนางพญากู๋หลับ กองทัพแคว้นต้าฉีก็จะกลับสู่สภาวะ
ปกติ

เซียวฉีกล่าว “หากไม่นำกู๋บริวารออกจากร่างกายของ
กองทัพแคว้นต้าฉี มันจะกลายเป็นภัยแฝง”

มูอันว่า “เรื่องนี้จัดการง่าย เมื่อนางพญากู๋นอนต่อเนือง
เจ็ดวันไม่ตื่นขึ้นมา กู๋บริวารก็จะตาย”

บทที่ 440 เป็นห้องเขยบ้านอื่น

เชียวฉือถาม “วิธีควบคุมนางพญากู้คืออะไร”

“เพลงบทหนึ่ง” มูอันเอาแผ่นเพลงให้เชียวฉือดู “แต่คงจะเล่นยาก”

บทเพลงที่หากเล่นไม่ดีจะถูกย้อนกลับมาทำร้าย แม้จะอันตราย ทว่ามูอันกลับสนใจมาก

ขณะที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้น เหยียนควนก็เข้ามารายงาน “ท่านอ๋อง มีคุณชายขอเข้าเฝ้าที่หน้าจวนพะยะค่ะ”

มูอันหรีดตาลงเล็กน้อย “คุณชายคนไหน”

“ไม่รู้จักพะยะค่ะ” เหยียนควนส่ายหน้า แล้วกล่าวต่อ “การแต่งตัวแปลกประหลาดมาก”

คุณชายที่แปลกประหลาด

เมื่อตามเหยียนควนออกไปก็พบคุณชายคนหนึ่งถูกขวางไว้ที่หน้าประตูจวน คุณชายผู้นี้มีผิวสีคล้ำ นัยน์ตาสีน้ำตาล

คูมีเสน่ห์ ผมรักเปี๊ยะ ทว่าใบหน้ากลับดูแข็งกร้าว มีขลุ่ยกระดุก
เหน็บอยู่ที่เอว สูงกว่าเขี้ยวฉือมากและยังตัวใหญ่อีกด้วย

มูอันมองเขี้ยวฉือ “ท่านรู้จักหรือไม่”

“ไม่รู้จัก” เขี้ยวฉือตอบ

เขี้ยวฉือกับคุณชายผู้นั้นมองประเมินกันและกันตั้งแต่
ศีรษะจดปลายเท้า ทันใดนั้นคุณชายผู้นั้นก็หัวเราะ “หึๆ” แล้ว
ประสานมือเลียนแบบการคำนับของพวกเขาอย่างเงอะงะ พลัง
ถามเองตอบเองด้วยเสียงแหบพร่า “ท่านทั้งสองคือเซ่อเจิ้งอ๋อง
กับพระชายาหรือ เชี่ยเหยี่ยขอถวายบังคม”

ความแปลกคือหลังจากเขาพูดจบ ทั้งมูอันและเขี้ยวฉือ
ต่างก็คำนับตอบ ทว่าไม่มีท่าทีจะเชิญเข้าจวน

เขี้ยวฉือเอ่ย “คุณชายได้รับคำไหว้จากใครบางคน
มาหรือ”

“ไอ้ จจริงด้วยสินะ ท่านช่างฉลาดเสียจริง น้องเขยข้าพูด
ไม่ผิด” เชี่ยเหยี่ยใช้แขนข้างหนึ่งผลักเหยียนควนที่อยู่ข้างๆ
ออกไป ซึ่งเหยียนควนก็ไม่มีแรงต้านทาน มูอันเองก็ถอยหลัง

ก้าวหนึ่งอย่างรู้ความ มองผู้ชายตัวใหญ่ผู้นั้นเดินเข้ามาใน
จวนสองก้าว ก่อนจะหันมายิ้มเห็นพื้น

“น้องเขยข้าบอกไว้ หากไม่ใช่เพราะเขาให้वान ข้าคง
ไม่เดินทางมาไกลเช่นนี้ เดินทางล่าช้าไปเจ็ดแปดวัน แทบหา
ทางไม่เจอ”

มูอันรู้สึกว่าคุณผู้นี้ดูน่าเกรงขาม นางยังไม่ทันได้สติจาก
คำพูดของเขา เขียวฉือก็หน้าบึ้งแล้ว “เชิญคุณชายเข้าไปคุย
ข้างในเถอะ”

“ดีเลย”

เขียหยี่ยหัวเราะอย่างสบายใจ ก่อนจะมองซ้ายมองขวา
ดิ่งต้นไม้ในลานบ้านจนเอียงไปด้านหนึ่ง ดอกไม้ที่เบ่งบานอย่าง
ยากลำบากร่วงหล่นลงเต็มพื้น

มูอันอึ้งนิดหน่อย นางแบมือ ยกไหล่ ทำท่าทางแปลกๆ
ส่งให้เขียวฉือ “ท่านแน่ใจหรือว่าคนผู้นี้ไม่ได้มาหาเรื่อง”

มองอย่างไรก็เหมือนมาหาเรื่อง เหยียนควนเดินตามมา พุดกับเซียวฉือด้วยความไม่พอใจ “ท่านอ๋อง เขาแรงเยอะมาก เพียงหมัดเดียวก็ทำกระหม่อมกระเด็นได้เลย”

มู่อันกะพริบตา “เจ้ายืนให้เขาเหวี่ยงหรือ เจ้าไม่ขัดขึ้น หน่อยหรือ”

“พระชายา เมื่อเผชิญหน้ากับพลังที่แข็งแกร่งเช่นนั้น ไม่อาจต่อต้านได้หรอกพะย่ะค่ะ หากจะสู้ เกรงว่ากระหม่อมคง ทนได้เพียงไม่กี่หมัดเท่านั้น”

มู่อันยิ้มแห้งๆ แม้มริมฝีปาก “คนตัวใหญ่นี้มาจากที่ใด”

เซียวฉือสอดนิ้วเข้าไปในผมสีดำของมู่อัน พलगงนาง เข้าไป เซียวเหยี่ยซึ่งนั่งลงที่โต๊ะแล้ว ถือกาน้ำชาเงยหน้าขึ้นดื่ม รวดเดียว หมิงเยว่ที่อยู่ข้างๆ ถูกทำให้ดู ‘อ่อนแอ’ ขึ้นสิบสอง ส่วน นางถึงกับไม่กล้าหายใจแรง ครั้นเห็นมู่อันเข้ามาก็วิ่งเข้าไป หาอย่างน้อยใจ หดิ่งแกร่งเบะปาก

“พระชายา เขาผลักหม่อมฉัน”

มู่อันเบิกตากว้าง “เขารังแกเจ้าหรือ”

“เพคะ” หมิงเยว่พยักหน้า ซึ่ไปที่ประตูที่ ซึ่ไปทางโต๊ะที่
ก่อนกล่าวด้วยความอกสั่นขวัญแขวน “หม่อมฉันแค่ขวางคน
ตัวโตนั้น เขาก็ยกหม่อมฉันไปที่ประตู หม่อมฉันไม่มีแรงขัดขึ้น
คิดว่าเขาจะโยนหม่อมฉันออกไปเสียอีก อวดดีจริงๆ”

มู่อันพยักหน้าแรงๆ “อวดดีจริงๆ”

ชอบผลักคนเช่นนี้ นางอยู่ห่างๆ ดีกว่า

ทางนี้เพิ่งบ่นจบ เชี่ยวฉือที่น่าจะเตาได้ว่าคนที่มาได้รับ
คำให้ว้าวานจากใคร เขาหมุนตัวกลับมาสั่ง

“เหยียนควน ยกน้ำชามา”

“พะยะค่ะ” เหยียนควนอึดอัดใจอย่างยิ่ง

เชียวเหยี่ยวางกาน้ำชาที่ว่างเปล่าลงพร้อมกับรอยยิ้ม
นอกจากผิวสีคล้ำจะปราศจากริ้วรอย ทว่ายังมันวาว แต่นั่นก็
ไม่ได้เปลี่ยนความจริงที่ว่าเขาไม่ใช่คนขี้อ่อน

“ถนนหนทางขรุขระ เหนื่อยมากจริงๆ ข้าเป็นคนหยาบๆ
ดื่มน้ำชาของท่านเองเช่นนี้ ท่านคงไม่ถือสาพะยะค่ะ”

“คุณชายเชียยเชิญดื่มตามสบาย” เชียวฉือขมวดคิ้วกล่าว
“ดื่มได้เต็มที่”

เชียยเหี้ยชอบคนตรงไปตรงมา เขาชอบหัวเราะเสียงดัง
แข่งม้ากับสหายในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ออย่างสบายใจ

เชียวฉือนั่งลงตรงข้ามเชียยเหี้ย เอ่ยเข้าประเด็นทันที
“คุณชายได้รับคำไหว้วานจากซือจื่อเพื่อมาเรื่องสิบสามเผ่า
อย่างนั้นหรือ”

“พี่ชายข้า” มู่อันปล่อยหมิงเยว่ ก่อนจะเดินเข้ามาใกล้
อย่างไม่อยากเชื่อ “คุณชายเชียยได้รับคำไหว้วานจากพี่ชายข้า
จริงๆ หรือ”

เชียยเหี้ยย่นงไปชั่วขณะ “ซือจื่อหรือ”

เชียวฉือกล่าว “มู่สวิน”

“อ้อ” เชียยเหี้ยมองเชียวฉือด้วยความชื่นชม ตบหน้าอก
ตัวเองทีหนึ่ง “น้องเขยข้านั่นเอง น้องเขยให้ข้ามาช่วยท่านอ๋อง
รอท่านอ๋องทรงเสร็จธุระ ข้าก็จะกลับไปดูน้องเขยกับน้องสาว
แต่งงาน”

เซียวจื่อเฟิงยกถ้วยชาขึ้น ทำทางส่งอารมณ์ของเขาชะงักไปเล็กน้อย หางคิ้วยกสูง ยามมองเซียวเหยีย นึกสงสัยว่าตัวเองจะล้าล็กน้ำชาหรือไม่

เขาวางถ้วยชาในมือลงอย่างเชื่องช้า กล่าวอย่างใจเย็น “คุณชายเซียวพูดผิดหรือไม่ ช่วยเล่าให้ข้าฟังอย่างละเอียดทีเถอะ สวินชื้อจื่อเข้าไปอยู่ในตระกูลเซียวได้อย่างไร”

มูอันฟิมพำ “แต่...งาน?”

หมิงเยว่พยักหน้า เพื่อบอกว่ามูอันไม่ได้ฟังผิด

ตระกูลเซียวเป็นชนเผ่าเร่ร่อนในทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ไม่อยู่เป็นหลักแหล่ง เจิงเฟิงมีลูกน้องคนหนึ่งซึ่งเป็นสายรองของตระกูลเซียว มีความมองอาจหาญอย่างยิ่ง

เซียวจื่อมีความรู้เกี่ยวกับพวกเขาอยู่บ้าง พวกเขาส่วนใหญ่เป็นคนซื่อๆ ในตระกูลมีเพียงความสามัคคี ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่น พวกเขาเชื่อว่าตราบใดที่รวมตัวกันก็จะมีใครเทียบได้

มูอันนั่งลงข้างเซียวจื่อเงียบๆ ฟังเซียวเหยียเล่า

“น้องเขยข้าเป็นคนโชคดี เวลานั้นข้างกายเขามีคนได้รับบาดเจ็บสาหัสกับผู้หญิงและเด็ก โชคดีที่เจอข้าออกเดินทางไปต่างถิ่น เห็นพวกเขาบาดเจ็บหนักจึงพากลับไป น้องสาวข้าเป็นคนดูแลอยู่ตลอด ไปๆ มาๆ น้องสาวข้ากลับหลงรักเขา บุญคุณช่วยชีวิตนี้สมควรตอบแทนด้วยการยกตัวให้ น้องเขยข้าจะแต่งงานก็ต้องแต่งงาน ไม่แต่งงานก็ต้องแต่งงาน”

มูอันผุดขึ้นยืน กล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “หากพี่ชายข้าไม่ยอมแต่งงาน พวกท่านจะบังคับเขาได้อย่างไร”

“นี่ นังหนูน้อย” ครั้นเห็นมูอันที่ดูบอบบาง ผิวขาวเนียน หน้าตาถึงดงาม เชี่ยเหยี่ยก็อดลดเสียงลงไม่ได้ “จะเรียกว่าบังคับแต่งงานได้อย่างไร บุญคุณช่วยชีวิต เขาไม่มีอะไรตอบแทน น้องสาวข้าชอบเขาก็นับเป็นเรื่องดี เมื่อเป็นครอบครัวเดียวกัน บุญคุณทั้งหมดก็กลายเป็นความรักใคร่เสมือนญาติพี่น้อง โลกอันกว้างใหญ่ มีอะไรสำคัญไปกว่าคนในครอบครัว”

มูอันถาม “พี่ชายข้าเต็มใจแต่งงานกับน้องสาวท่านหรือ”

เชี่ยเหยี่ยคิดอยู่ครู่หนึ่ง เหมือนจะไม่ค่อยเต็มใจเท่าไร เพียงแต่ผู้อาวุโสในตระกูลชอบมูอันสินมาก ชื่นชมเขาอย่างยิ่ง

มูสวินเองก็ไม่เคยแสดงสีหน้าบึ้งตึง หลังจากอาการบาดเจ็บดีขึ้นยังแก้ปัญหาภายในตระกูลหลายอย่าง อีกทั้งยังมีหน้าตาหล่อเหลา เป็นคุณชายที่สุภาพเรียบร้อย ฝีมือก็ไม่เลว พุดตามตรง เชียเหี้ยก็ชอบเขามากเช่นกัน

เห็นเขาลังเล มูอันก็เข้าใจแล้ว นางเอ๋ยเสียงเบา

“ไร้สาระ!”

หากมูสวินเต็มใจ ย่อมต้องพาหญิงผู้นั้นกลับมาอย่างเปิดเผย สาเหตุที่หลังอาการบาดเจ็บหายแล้วยังไม่กลับมาเสียที นั่นคือเขากลับมาไม่ได้

เชียวฉือถอนหายใจ “พักเรื่องอื่นไว้ก่อน ให้มูสวินกลับมาก่อนได้หรือไม่ ที่นี้ต้องการเขา เราต่างรอเขาอยู่”

“ไม่ได้” เชียเหี้ยยส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด “น้องสาวข้าไม่ยอม นางกลัวว่ามูสวินไปแล้วจะไม่กลับมา ต้องแต่งงานก่อนจึงจะจากไปได้ รู้ว่าพวกท่านเป็นห่วงเขา ข้าก็มาแทนน้องเขยแล้วไม่ใช่หรือ ส่วนนางพญากู้ที่พวกท่านต้องการ ข้าจะจับให้เอง”

มูอันถาม “ท่านรู้ได้อย่างไร”

“มูสวินบอก” เชียเหยียดึงขลุ่ยกระดุกที่เอวออกมา ใช้ปลายนิ้วเคาะเบาๆ แล้วกล่าวว่า “วิชาकुอะไรนั้น เป็นกลอุบายเก่าของตระกูลเซียที่มีมาเมื่อร้อยแปดสิบปีก่อนซึ่งถูกทิ้งไปนานแล้ว เราเคารพธรรมชาติ เคารพชีวิต วิชาकुฝึกกฎธรรมชาติทำลายกฎของตระกูลที่สืบทอดกันมา ในตระกูลเซียยุคนี้ถือเป็นเรื่องต้องห้าม ไม่คิดว่าจะมีคนใช้วิชานี้มาทำร้ายผู้คน”

น่าจะเป็นจ้าวสุยที่ให้คนคอยจับตาดูสถานการณ์สงครามอยู่ตลอดส่งข่าวให้กับมูสวิน

มูอันกับเชียวฉือมองหน้ากัน ก่อนประสานมือค้ำับ เชียเหยียดึง “เช่นนั้นก็ขอบคุณคุณชายเซียที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ”

เซียเหยียดึงยาวๆ เข้ามายืนตรงกลางประหนึ่งภูเขาค่อยๆ คุกรุ่นมาจากพื้นดิน กล่าวพร้อมรอยยิ้ม “แน่นอน ข้ารับปากมูสวินแล้วย่อมต้องช่วยพวกท่าน เพียงแต่หากจับนางพญาकुแล้วต้องมอบให้ข้า”

“ไม่ได้” มูอันปฏิเสธ “หากท่านเอนางพญาภูไป เช่นนั้น จะทำอย่างไรกับกูปริวารที่กระสับกระส่ายอยู่บนตัวกองทัพ แคว้นตำฉีเล่า”

“ฝากูปริวารทั้งก็สิ้นเรื่อง เรื่องนั้นพวกท่านไม่ต้องสนใจ ขำรับรองว่าจะทำให้กองทัพแคว้นตำฉียอมจำนนแต่โดยดี”

เชี้ยเหยี้ยให้คำมั่นอย่างจริงจัง หลังดื่มน้ำชาหมดไป อึกกา ท้องก็ร้อง ‘จ๊อกๆ’ ขึ้นมา “มีอะไรกินหรือไม่ รอกินอ่อม ฟ้ามืด พระจันทร์ขึ้น เราก็กินมือกันได้”

เชี้ยวฉือส่งสายตาให้มูอันใจเย็นๆ จากนั้นจึงให้คนไป เตรียมอาหาร ส่วนมูอันก็หันหลังเดินออกไป

เห็นเหยียนควนยืนอยู่ที่มุมประตู มูอันที่เดินออกไปก็ ถอยหลังมาถามเขา “รู้จักตระกูลเชี้ยหรือไม่”

“รู้จักบ้างพะยะค่ะ” เหยียนควนเป็นคนฉลาด เขาเดิน ตามมูอันไปที่ลานด้านหลัง “คนข้างกายท่านแม่ทัพเจิงเฟิงก็เป็นคนตระกูลเชี้ย พระชายา หากซื้อจื่อแต่งงานกับน้องสาว ของคุณชายเชี้ยเหยี้ย ชื่อของพวกเขาจะถูกสลักไว้บนแผ่นศิลา ประจำตระกูล มีฟ้าดินเป็นพยาน หากใครทิ้งไปกลางคันหรือ

นึกเสียใจภายหลัง ในตระกูลเซียถือเป็นเรื่องน่าอัปยศอย่างยิ่ง พวกเขาจะได้รับผลกระทบจากฟ้าดิน”

มุอันชะงัก “อย่างนี้เอง มิน่าหญิงนางนั้นจึงรังพี่ชายข้าไว้”

ดูจากรูปร่างของเซียเหยี้ย หากมุสวินถูกบังคับให้อยู่ในตระกูลเซีย เขาตัวคนเดียวคงไม่อาจหนีออกมาได้ ยิ่งกว่านั้น เขาได้รับความช่วยเหลือในยามที่ชีวิตคาบเกี่ยวกับความเป็นความตาย ย่อมต้องตอบแทนอย่างหนัก พวกเขาไม่ใช่คนเนรคุณ

“หลังจากแต่งงานจะปล่อยเขาไปหรือไม่”

“พระชายาไม่รู้หรือ สำหรับตระกูลเซีย หลังจากแต่งงาน แม้ไม่ได้พบกันตลอดชีวิต สตรีก็นับว่ามีสามีแล้ว พวกนางจะรักษาความซื่อสัตย์ รอคนรักกลับมา ต่อให้คนผู้นั้นไม่กลับมาตลอดชีวิตก็จะรอ”

“เช่นนั้นไม่เป็นการทำให้คนอื่นเสียเวลาหรือ” มุอันคิดกลอุบายหลอกลวงอยู่ในหัว จะปล่อยให้แม่นางผู้นั้นเสียเวลาทั้งชีวิตไม่ได้ นางเอยอย่างเป็นกังวล “จะอย่างไรดี”

เหยียนควนสายหน้า “พระชายา เรื่องนั้นกระหม่อมก็ไม่ว่า แต่หากไม่ได้จริง ๆ ก็ให้ซื้อจื่อแต่งงานกับหญิงสาวผู้นั้นแล้ว พากลับมาเถอะพะยะค่ะ”

มูอันจ้องเขา “หากพี่ชายข้าจะแต่งงานก็ต้องแต่งงานกับหญิงคนที่รักกันทั้งสองฝ่าย ใครขาดข้อนี้ไปไม่ได้ เจ้าพูดอะไรออกมา วันหน้าข้าให้เจ้าแต่งงานกับใครก็ได้ เจ้าจะยอมหรือ”

เหยียนควนยิ้มบาง “ไม่ได้พะยะค่ะ”

เห็นใบหน้าเขาแดงขึ้นมา มูอันที่เหมือนค้นพบความลับอะไรบางอย่างก็มองเขายิ้ม ๆ “แย่ะ ประเดี๋ยวข้าจะกลับไปบอกท่านอ๋องว่าเจ้าอยากมีครอบครัว”

“พระชายาอย่าพูดเหลวไหลสิพะยะค่ะ” เหยียนควนพลันร้อนรนขึ้นมา “กระหม่อมจะติดตามท่านอ๋องไปตลอดชีวิต”

“ยังไม่ยอมรับอีก เจ้าอยากมีครอบครัวนั้นแหละ เจ้าจะติดตามเชียวหรือไปตลอดชีวิต แล้วข้าจะอย่างไร ข้าไม่อยากให้เจ้าติดตามเขาหรอกนะ”

“กระหม่อมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น” เหยียนควนที่รู้สึก
ว่าตัวเองอธิบายไม่ชัดเจนรีบพูด “กระหม่อมจะปกป้องท่านอ่อน
กับพระชายา รับใช้พวกท่านทั้งสองไปตลอดชีวิต”

มู่อันหัวเราะเบาๆ อารมณ์ดีขึ้นมาก พูดถึงตลอดชีวิต
นางก็รู้สึกว่ามันสั้นไปหน่อย จึงอดเอ่ยด้วยความเศร้าใจไม่ได้
“ถ้าเจ้ามีคนที่ชอบกับบอกข้า ข้ากับเซียวฉือจะอวยพรเจ้า”

เหยียนควนซาบซึ่งใจ เขาเดินตามหลังไปเงียบๆ โดย
ไม่ได้พูดอะไร ภาพใบหน้าทึงเฟิงที่ปรากฏขึ้นมาในหัวทำให้เขา
ชะงักเล็กน้อย เขามีคนที่ชอบแล้ว แต่ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายจะชอบเขา
หรือไม่

มู่อันไม่ได้สังเกตเห็นความคิดของเหยียนควน เนื่องจาก
นางกำลังรีบไปแจ้งข่าวหวังฉู่จวิน

“สวีนิเออร์ไปตระกูลเซียได้อย่างไร” หวังฉู่จวินเดินไปมา
สองรอบ กล่าวเสียงอ่อนโยนด้วยความไม่อยากจะเชื่อ “หากรักกัน
จริง ไม่ว่าพี่ชายเจ้าจะแต่งงานกับหญิงสาวตระกูลใด พ่อกับแม่
ก็ยินดี แต่ฟังจากที่เจ้าพูด พี่ชายเจ้าเหมือนจะไม่เต็มใจ”

มูอันพยักหน้า “ไม่ใช่เหมือนหรรอกเจ้าคะท่านแม่ ข้ากลัว
รับรองเลยว่าพี่ชายไม่เต็มใจเป็นแน่”

มูอันได้ยินข่าวลือเกี่ยวกับคุณชายในเมืองหลวงมาไม่น้อย เมืองหลวงกว้างใหญ่ มีคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์หลงรักเขาน้อยเสียที่ไหน แต่หลายปีมานี้มูสวินไม่เคยใกล้ชิดกับใคร
สุขภาพเรียบร้อยกับทุกคน เห็นได้ว่าเขาไม่ได้ใส่ใจเรื่องแต่งงาน

หวังฉู่จวินถาม “คุณชายเขี่ยคนนั้นจับนางพญากุได้
จริงๆ หรือ”

“รอดูหลังเขากินอิมเจ้าคะ”

บทที่ 441 คนของราชครู

แสงจันทร์ส่องสว่าง ดาวเบาบาง ท้องฟ้าเหนือสิบสามเผ่าถูกชะล้างด้วยสายฝนจนสะอาดหมดจด เชื้อเหยียที่กินอิมหนำกำลังนั่งชมจันทร์กลางลานบ้านด้วยความพึงพอใจ ทุกคนที่รออยู่ข้างหลังต่างก็ร้อนใจ

เชียวฉือเดินเข้ามาจากข้างนอก เขาให้คนจับตาตุ๋ที่ซ่อนตัวของคนชุดดำไว้แล้ว สามารถเข้าไปจับคนได้ทุกเมื่อ

สวีค่วงเองก็มาร่วมวงด้วย เขามาอย่างยิ่งใหญ่ รอยฝ่ามือที่หน้าอกยังไม่หายดี พอเห็นเชียวฉือก็แค้นเสียดด้วยความโมโห พุดจาประชดประชันทันที “ท่านต้องไปหาคนปามาจากที่ใดอีก รอถึงคืนพระจันทร์เต็มดวงจะเริ่มหอนหรือไม่”

“หวังชื่อจื่อมาได้ถูกเวลา ข้ากำลังจะไปหาท่านอยู่พอดี” เชียวฉือเหลือบมองเขาอย่างไม่สะทกสะท้าน ก่อนเบือนสายตาไปทางอื่น “วันหนึ่งชื่อจื่อส่งจดหมายไปยังเมืองหลวงมิใช่น้อยเลย”

สวี่คว้งตกใจ ถลึงตาจ้องเขาด้วยความโมโห

“ท่านอ๋องขวางจดหมายของข้า!”

มิน่าจดหมายที่เขาส่งไปยังเมืองหลวงถึงเจียบหายไป
ราวกับโยนก้อนหินลงทะเล มู่หนานจวินไปเข้าร่วมกับเยียนหุย
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงไปก่อกวนในเมืองหลวง ทำให้ขุนนาง
ตำหนิเขามากขึ้น

“ต่ำข้า! หากมีฝีมือจริงก็มาสู้กับข้าอย่างเปิดเผย ลอบ
เล่นงานลับหลังเช่นนี้ ท่านอ๋องยังเป็นชายชาตรีอยู่หรือไม่”

“การศึกมิหนายเล่า! หวังชื่อจื่อไม่พอใจข้าหรือ” เซียวจื่อ
กล่าวอย่างเย็นชา

สวี่คว้งเดือดดาลขึ้นมาทันที “ไม่พอใจ! พวกเจ้ามันไม่มี
อะไรดี”

“มือของหวังชื่อจื่อยื่นยาวไปหน่อยนะ เมืองหลวงไม่ใช่ที่
ของท่าน อย่าได้ยื่นกรงเล็บมายุ่งวุ่นวาย มิเช่นนั้นหากข้าเห็น
คงต้องตัดทิ้งเสีย”

ลูกพีฉี!

สวีค่วงโกรธจนไฟลุกโชนในใจ เขาก้าวเข้าหาเซียวจื่อ
สองก้าว กัดฟันกรอด “ท่านทำอะไรพวกลูกพี่ฉัน”

เซียวจื่อค่อยๆ เงยหน้าขึ้น “ฆ่าทิ้ง”

สวีค่วงเจ็บแปลบที่อก กำลังจะลงมือเพราะหมดความ
อดทน ทว่าทันใดนั้นก็มึนน้ำหนกประหนึ่งเขาไต่ซานถล่มเข้า
จู่โจมจากด้านหลัง ถึงกับทำให้วิญญูณของเขาสั่นสะท้าน
เซียวเหยี่ยเป่าลมใส่สวีค่วงที่กำลังร้องโวยวาย ก่อนจะเหวี่ยงเขา
ไปกระแทกเสาข้างๆ แล้วเตือนอย่างชัดเจน “อย่าเสียงดัง”

ชั่วพริบตาที่สวีค่วงเหวี่ยงเย็นแตกพลั๊ก ความหวาดกลัว
แล่นจากฝ่าเท้ามาถึงกระดูกสันหลัง ขึ้นมาถึงคอ สุดท้ายเหลือ
เพียงความเป็นยะเยือก

เซียวเหยี่ยหงุดหงิดอย่างยิ่ง เขาลุกขึ้น เจียหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนจะยัดเส้นยัดสายแล้วดึงขลุ่ยที่เอวออกมา พลังเดินออกไป
ข้างนอก “เข้าไปจับแมลงก่อนละ”

เขาเดินไปครึ่งทาง ก็หันกลับมากวาดตามองรอบๆ “ไม่มีใคร
เล่นดนตรีประกอบหรือ”

ทุกคนต่างชะงักค้าง เป็นมูอันที่อาสาอย่างกล้าหาญ “ข้าเล่นได้”

มูอันสร้างทำเป็นเข้าห้องไปเดินวนรอบหนึ่ง แล้วกลับออกมาพร้อมพิณผาห่านป่าในมือ เชียเหยียตาเป็นประกาย เขาจับเครื่องดนตรีไปใช้นิ้วหัวแม่มือดีดสาย เอ่ยเสียงเบา “น้องสาวข้าต้องชอบแน่”

มูอันอึ้ง นี่เขากำลังบอกไปอะไรนางอย่างนั้นหรือ

มูอันกะพริบตา อุ้มพิณผาห่านป่าวิ่งตามเชียเหยียไป โดยสร้างทำเป็นไม่ได้ยิน ต่อให้เอาภูเขาทองมา นางก็ไม่ยอมแลกกับพิณนี้

คนชุดดำที่ซ่อนตัวอยู่โดยรอบรู้ดีว่าครั้งนี้พวกเขาประมาท เนื่องจากไม่คิดว่าเชียวฉือกับมูอันจะกลับมาเร็วเช่นนี้ พวกเขาเพิ่งได้รับข่าวจากราชครูก็ลงมือเลย เมื่อคืนยังคิดจะจัดการเรือนน้อยนั้นก่อน ค่อยควบคุมนางพญากู้บุกโจมดี ฝาด่านเยียนหุย

ใครจะไปรู้ว่าเกือบถูกคนในเรือนกดกับน้ำฝน แชน้ำจนแทบตัวแข็ง กว่าจะหลบหนีจากทหารม้าของสวีค่วงไปยังที่ปลอดภัยได้ พักได้ไม่ถึงสองชั่วยามก็ถูกเชืวนจื่อไล่ตามมา ต้องหนีหัวซุกหัวซุนอีกครั้ง

หญิงสาวถอดชุดคลุมสีดำออก เผยให้เห็นใบหน้าชubbผอม ผมหงอกยาวสยายคลุมไหล่ ดวงตาเต็มไปด้วยความเกลียดชัง คนชุดดำคนหนึ่งที่กำลังตรวจดูบาดแผลให้ไม่ระวังแผลอทำงานเจ็บเข้า

หญิงสาวตอบหน้าเขาเสียงดังสนั่นทันที เอ๋เอ๋เสียงแหลม “งุ่มง่ามไปหมด เจ้ามันไร้ประโยชน์!”

ก่อนหน้านี้คอกของนางได้รับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจรักษาให้หายได้ ขยับแรงหน่อยก็เจ็บขึ้นมา ทว่าเวลานี้นางไม่สนสิ่งใดทั้งสิ้น ความรู้สึกที่นางพญากู้คืนในร่างรุนแรงมาก นางอดกลั้นความขยะแขยง ผลักคนชุดดำออกไป

“พวกเราจะลงมือต่อคีนนี้ คนมาครบพอดี เรียกคนของเราในสิบสามเผ่าออกมาให้หมด หากไม่สำเร็จก็ยอมตาย!”

คนชุดดำที่ยืนเอามือไพล่หลังอยู่ข้างๆ โมโหขึ้นมาทันที
ใบหน้าฉายแววโกรธเกรี้ยวยามเอ่ยปากขัดนาง “พวกเราถูก
เปิดโปงแล้ว กองทัพที่ด่านเยียนหุยกี้ถูกสกัดอยู่ด้านนอก หาก
คืบนี้ยังตีด่านไม่แตก เราคงลำบากแน่ ท่านห้ามไปไหนทั้งนั้น
รักษาตัวให้ดี รีบให้นางพญาแก้วฟื้นฟูให้เร็วที่สุด พรุ่งนี้เช้าค่อย
บุกฝ่าด่าน”

“เจ้ากำลังขัดคำสั่งข้าหรือ” หญิงสาวทำหน้าตาน่ากลัว
“นางพญาแก้วเชื่อมโยงกับข้าอย่างแนบแน่น หากข้าไม่พอใจ
นางพญาแก้วก็อย่าหวังจะสบายใจ เช่นนั้นจะบุกด่านเยียนหุยกี้ได้
อย่างไร”

คนชุดดำจ้องนาง “เดิมทีพวกเราควรจะได้ฝ่าด่านได้ตั้งแต่
เมื่อคืน เมื่อฝ่าด่านออกไปได้ เราก็จะเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ
เป็นเพราะท่านต้องการจะลงมือให้ได้ ถึงได้นำภัยมาหาตัว
เช่นนี้!”

“เจ้าคนผู้นี้โทษข้าหรือ! ก่อนราชครูมาสั่งให้พวกเจ้าฟัง
คำสั่งข้า พวกเจ้าหูหนวกกันหมดแล้วหรืออย่างไร!”

หญิงสาวยังคงจะทำตามใจตน พอเคลื่อนไหวแรงก็ไปรั้ง
บาดแผล เจ็บจนนางต้องสูดหายใจลึก เอื่อยอย่างเคียดแค้น “ฟัง
คำสั่งข้า! ชีวิตคนอื่นข้าไม่ต้องการ ข้าต้องการเพียงชีวิตมูอัน
จับนางมาให้ข้า ข้าจะช่วยพวกเจ้าบุกฝ่าด่านเยียนหุย”

เมื่อหัวหน้าคนชุดดำโบกมือ คนอื่นๆ ก็ถอยออกไป เขา
ปรายตามองหญิงสาวอย่างไม่พอใจผาดหนึ่ง ก่อนจะเดินไปนั่ง
ข้างๆ ภายในห้องมีเพียงแสงสลัวจากตะเกียงที่จุดไว้ดวงเดียว
เท่านั้น เขาเอื่อยเสียงเข้ม “คุณหนู ท่านรู้หรือไม่ว่าตัวเองกำลัง
พูดอะไร รู้หรือไม่ว่ามูอันเป็นใคร”

คนชุดดำขนลุกเกรียว คู่ต่อสู้ที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา คน
หนึ่งเป็นท่านอ๋อง อีกคนเป็นเชื้อจื่อ ส่วนมูอันยังมีสถานะสูงส่ง
หากยิ่งฝันไปลวงเกินนาง คงไม่ต่างกับทำลายเรื่องของตัวเอง
คนชุดดำไม่เข้าใจว่าต้องมีความแค้นเช่นไรถึงทำให้หญิงสาวผู้นี้
ไม่สนใจคำสั่งของราชครู

“หากคุณหนูทำลายแผนการใหญ่ของราชครู รู้หรือไม่ว่า
กลับไปจะมีจุดจบอย่างไร”

คือมีชีวิตอยู่มีสุ้มตาย!

แต่หญิงสาวไม่สนใจ นางเหมือนคนเสียสติ ใบหน้า
บิดเบี้ยว น้ำเสียงเย็นยะเยือก “ข้าต้องการชีวิตนางในคืนนี้
ด่านเยียนหุยยึดเชื้อไปวันหนึ่ง คนของเราก็ตายเพิ่ม ผู้ใดก็ไม่
อาจกลับไปรายงานได้ พวกเจ้าต้องตายก่อนข้าอีก”

“ท่าน!” คนชุดดำทูปโตะด้วยความโกรธ

“ดื้อด้าน! เวลานี้ข้างนอกล้วนแต่เป็นคนที่ต้องการจับ
พวกเรา ท่านจะทำตามใจตนเช่นนี้ได้อย่างไร เบื้องหลังมู่อันมี
เชอเจิ้งอ๋องคอยปกป้อง ท่านเอาแต่เกลียดนางอยู่ในสิบสามเผ่า
เช่นนี้ทุกวันนี้จะมีประโยชน์อะไร รอให้ด่านเยียนหุยแตก กองทัพ
ใหญ่ของราชครุฑบุกตรงไปยังเมืองหลวง เวลานั้นอย่าว่าแต่ชายา
เชอเจิ้งอ๋อง แม้แต่เชอเจิ้งอ๋องเองก็จะต้องยอมจำนน!”

“ดี เช่นนั้นก็ให้มู่อันมีชีวิตเหมือนตายทั้งเป็นในมือข้า
มองบ้านเมืองถูกเหยียบย่ำด้วยตาของนางเอง! ข้าคงพูดแค่นี้
เวลานี้พวกเราลงเรือลำเดียวกันแล้ว หากพวกเจ้าไม่ฟังข้าก็ต้อง
ตาย เชื้อฟิงข้า พอข้าอารมณ์ดีก็จะรักษาตัวให้หาย ทุกคนก็จะมี
ชีวิตรอด”

คนชุดดำทุบโຕະแตกละเอียด เขาพบว่าตนไม่อาจสื่อสารกับหญิงสาวให้รู้เรื่องได้ คนผู้นี้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น ไม่รู้ว่าสถานการณ์โดยรวมคืออะไร

คนชุดดำเดินออกจากลานด้วยความฉุนเฉียว เขากล่าวเสียงเย็น “ข้างนอกเป็นอย่างไบบ้าง ที่นี้อยู่ไม่ได้แล้ว พวกเราต้องหาทางออกไปจากสิบสามเผ่า”

“หัวหน้า ท่านราชครูบอกว่านางพญากู้ออกจากสิบสามเผ่าไม่ได้”

“ออกไปไม่ได้เพราะกลัวนางพญากู้อะหลับลึก ทว่าปล่อยให้เป็นเช่นนี้ต่อไปคงไม่ดี สตรีคนนั้นควบคุมไม่ได้ ไม่ช้าก็เร็วจะพาทุกคนไปตายกันหมด!”

“หัวหน้า เราฆ่านางเสียดีกว่าจะรอดตายพร้อมนาง เมื่อนางพญากู้อตาย กองทัพเราก็ไม่มีผู้ใดต้านทานได้” ลูกน้องเสนอความคิดอย่างจริงจัง

“แม้การทำเช่นนั้นจะทำให้กองทัพของเราต้องเสียหาย แต่ด่านเยียนหุยไม่อาจต้านทานได้แน่ เมื่อด่านแตก ท่านราชครูกับฮ่องเฮากำลังพอพระทัย ไหนเลยจะมาสนใจชีวิตทหารใน

กองทัพอันถึงเวลาค่อยโยนความผิดให้หญิงคนนั้น บอกว่าเป็นเพราะนางทำตามใจตน จึงถูกทหารในเมืองจับเป็นเชลยและฆ่าตัวตาย”

คนชุดดำเงยบ ครุ่นคิดอย่างใจเย็นครู่หนึ่ง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์เหนือศีรษะ พวกเขามีเวลาไม่มาก เรื่องยืดเยื้อมานานพอแล้ว คนชุดดำกล่าวเสียงดัง “เช่นนั้นก็ทำตามที่เราว่าไปนางตอนนี่เลย”

ลูกน้องชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนกักฟันพยักหน้ารับ อย่างไรก็ตามก็ต้องตายอยู่แล้ว แทนที่จะรอให้ถูกผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าตาย สู้ลงมือเข้าควบคุมสถานการณ์ คิดหาทางเอาตัวรอดดีกว่า

ขณะที่หญิงสาวเพิ่งแต่งตัวเสร็จ เตรียมจะออกไปสั่งการ ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก ทำเอานางต้องหันไปดูด้วยความตกใจ ครั้นเห็นว่าเป็นพวกเดียวกัน จึงออกคำสั่ง “ไปเรียกทุกคนมารวมตัวกัน เราจะลงมือตอนนี่เลย”

“ลงมือ ยังจะลงมืออะไรอีก”

“เจ้ากล้าขัดคำสั่งข้าหรือ!” หญิงสาวที่อยู่ในชุดคลุมสีดำตัวใหญ่กล่าวเสียงดัง “อยากตายหรือไร!”

“ข้ายอมอยากมีชีวิตอยู่” ลูกน้องชุดดำยืมเงิน “แต่หากอยู่กับท่าน ข้าเร็วก็ต้องตาย สู้ฆ่าท่านก่อนเสียดีกว่า”

หญิงสาวตื่นตระหนก นางก้าวถอยหลังก้าวหนึ่งตอนเห็นแสงสีเงินคมกริบ “เจ้าพูดอะไร! หากฆ่าตาย พวกเจ้าก็ต้องตาย!”

“คุณหนูวางใจเถอะ หากท่านตาย พวกเราจึงจะมีโอกาสสร้างความดีความชอบต่อหน้าท่านราชครู”

หญิงสาวรู้สึกได้ทันทีว่ามีบางอย่างผิดปกติ นางพลิกโต๊ะแล้ววิ่งไปทางด้านหลัง พยายามหลบหนีอย่างสุดความสามารถ พยายามร้องขอความช่วยเหลือ ทว่าผู้คนที่อยู่ด้านนอกกลับฟังเสียงดังภายในด้วยท่าทีเฉยเมย ใบหน้าแฝงไปด้วยความดูถูก

หลังถูกดาบแทงเข้าที่ไหล่ นางก็ร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวด ก่อนจะล้มลงกับพื้น แล้วเอ่ยด้วยความเคียดแค้น “ฆ่าตายไม่ได้! ราชครูให้ข้ามีชีวิตรอดกลับไป พวกเจ้ากล้าหรือ!”

“ท่านราชครูอยากให้ท่านมีชีวิตรอดกลับไป แต่ท่านตายเช่นนั้นเราก็อะไรไม่ได้ไม่ใช่หรือ”

เลือดไหลไม่หยุดจนนางรู้สึกหวาดกลัว ซึ่งเป็นความรู้สึกที่นางไม่ได้สัมผัสมานานแล้ว นางทำได้เพียงส่ายหน้าอ่อนนวยพรชีวิต พลังขยับถอยหลัง ทว่าลูกน้องชุดดำไม่คิดจะไว้ชีวิตนาง เมื่อตัดสินใจลงมือแล้ว ก็ต้องฆ่าให้สิ้น!

หญิงสาวส่งเสียงกรีดร้อง ทันใดนั้นเสียงดนตรีแผ่วเบา ก็แทรกขึ้นมาจากลานบ้าน เป็นเสียงดนตรีของตระกูลเซียที่คล้ายจะสะกดใจ แม้แต่เทียนเล่มเดียวในห้องก็พลันดับลง หญิงสาวฉวยโอกาสในขณะที่ลูกน้องชุดดำชะงักงัน กระโดดออกทางหน้าต่างด้านหลัง หันเอาชีวิตรอดอย่างไม่คิดชีวิต

เมื่อคนชุดดำเห็นว่าห้องมืดลง เสียงดนตรีจากสายลมที่แว่วอยู่ข้างหูกลับชัดเจนขึ้น ชัดเจนว่าเป่าอยู่หน้าประตู เป่ามาตลอดและกำลังจะเดินเข้ามา ทำให้เขารู้สึกโกรธอย่างมาก

“ใครมันบ้า! มาเป่าเพลงตอนกลางคืน! ออกไปดู!”

หญิงสาววิ่งเลียบไปตามมุมกำแพง เสียงเพลงนี้ช่างคุ้นหูอย่างน่าประหลาด เมื่อความเจ็บปวดแล่นลึกถึงกระดูกธาโทมเข้ามา นางพญากุญแจก็เริ่มกระสับกระส่ายราวกับต้องการจะออกมา นางจึงนึกขึ้นได้ว่าเพลงนี้คือบทเพลงที่ราชครูเคยเป่า

ให้นางฟังเพื่อเรียกนางพญากู่ในร่างของนางออกมา ซึ่งสร้างความเจ็บปวดจนนางแทบไม่อยากจะมีชีวิตอยู่

ไหนดังยังมีเสียงพิณที่ดังขึ้นเรื่อย ๆ ข้างหูอีก เหตุใดจึงคุ้นหูเช่นนี้! ราวกับเคยได้ยินที่ไหนดมาก่อน

หญิงสาวขดตัวอยู่ที่มุมกำแพงอย่างเจ็บปวด นางรู้แล้วว่าคนที่มาคือใคร หากยังร่ออยู่ต่อไป คงมีแต่ความตายเท่านั้น!

มูอันที่กำลังเล่นพิณตามเข็มนาฬิกาเริ่มมีเหงื่อผุดขึ้นตามหน้าผาก แทบจะตามจังหวะไม่ทัน เข็มนาฬิกาเป่าขลุ่ยเบา ๆ พลังเหลือบมองมาทางนาง เดิมทีมูอันคิดว่าเหมือนโน้ตเพลงที่ระบบแปลมา แต่พอได้ลงมือเล่นจริง กลับพบว่าของเลียนแบบกับของจริงนั้นต่างกันลิบลับ

ครั้นได้ยินเสียงขลุ่ยของเข็มนาฬิกา ก็ราวกับถูกควบคุมจิตใจ หมิงเยว่ที่เหม่อลอยถูกพาตัวเดินตามขึ้นไปอย่างงุนงง จนถูกทิงเฟิงดึงกลับมาตบแรง ๆ “ตั้งสติหน่อย”

หมิงเยว่ส่ายหน้า “ที่แท้ดนตรีก็สามารถฆ่าคนได้จริงๆ”

“ในโลกนี้มีสิ่งที่ยิ่งจริงบ้างเท็จบ้างมากมาย สิ่งที่เราเห็นล้วนเป็นเพียงยอดภูเขาน้ำแข็งเท่านั้น”

“เพียงยอดภูเขาน้ำแข็งยังร้ายกาจเช่นนี้” หมิงเยว่จับทึงเฟิงไว้แน่น “พระชายาเองก็ทรงเก่งกาจ ไม่คิดว่าจะทรงตามทันด้วย”

เซียวฉือที่อยู่ข้างๆ มองเหนือที่ไหลซึมตามขมับของมู่อัน ด้วยสีหน้าสงบนิ่งตั้งแต่ต้น ใบหน้าของนางพลันซีดลง แสบหมดแรงอยู่เต็มที ทว่านางยังพยายามควบคุมสติของตัวเอง ผืนตามจังหวะของเซียวเหยี่ยต่อไป

เซียวเหยี่ยสัมผัสได้ถึงความกระสับกระส่ายของนางพญากู่ เมื่อเขาส่งสัญญาณ เซียวฉือก็นำคนบุกพังประตูเข้าไปทันที คนชุดดำที่อยู่ข้างในตกตะลึงไม่น้อย ไม่นานนักทั้งสองฝ่ายก็เปิดฉากต่อสู้กัน

มู่อันยังคงเล่นพิณต่อไป แม้จะได้กลิ่นคาวเลือด ก็ไม่อาจละสายตาไปมองเหตุการณ์ในลานบ้านได้

รอนท่ายที่สุดนางก็ทนไม่ไหว เชื้อเหยียดึงได้เป้าเสียง
ยาวเป็นการจบเพลง สีหน้าของเขายังคงเรียบเฉย ปราศจาก
อารมณ์

ทั้งยังหันไปถามมู่อันด้วยความหวังดี “ท่านไม่เป็นไร
กระมัง”

เป็นสิ สองมือของมู่อันสั่นเทา มีแต่เสียงเพลงเมื่อครู่นี้
ก้องอยู่ในหัว จิตวิญญาณเหมือนถูกควบคุม จึงจอกน้อยในมิติ
ถูกกระตุ้นจนวิ่งเวียน มั่นนอนฟูอยู่บนโซฟา อาเจียนจนมีน้ำ
ไปหมด มันจึงออกไปข้างนอกด้วยความโกรธ ดูจากท่าทางคง
อยากชวนเชื้อเหยียดให้ตาย

ทิงเฟิงรีบประคองมู่อัน “พระชายา ไม่เป็นไรนะเพคะ”

มู่อันยิ้มแรงทิงเฟิงพยุงตัว “เร็ว ตามเชื้อเหยียดไป”

จวนอ๋องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 11

摄政王府小狂妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 ,4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8140-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชันส์ จำกัด (มหาชน)